

Gulácsy Lajos

Élő szerelem

Az illat, a kép, Hellen Ibelon képe, a forró hús tapintása, melyben a fiatalos vágyak csatáztak – birtokomban voltak mind, mind.

- Milyen diadalmas délután volt az!
- Mondja, Hylli, hol kószálnak gondolatai?
- Dido, az atyám szava jutott eszembe, ki minduntalan a józan életre sarkallt. Rajtakapott egyszer a tükör előtti lebzselésen, amint pogány, nagy álmok izgatták agyvelőmet, és bőröm bársonyán futottak át ujjaim, hogy ékköveket rakosgassak gödrös, beszédes testemre, és a hiúság álmaim szövőgetve mosolyogtam, és halkán, gyöngén sírdogáltam. Szemem és arcom csodaszép ilyenkor. Saját magamat hypnotizáltam.

Hylli karjai olyanok voltak, mint azok a kicsi márványszobrocskák, melyeket öszecsókdostak a rajongó hívők ott a San Marcóban. Őrült szenvedély mámoros mohóságával kapcsoltam karjait magamhoz. Nyaka egy violett, ócska pergamensek között megpatinázott szalaggal volt átkötve, halántékán a hajtincsek sírva kértek, hogy csókoljam őket, és kergessem be a sűrű hajtömeg örvényébe. Szeméből kis, kardos angyal jött ki. Aranyos, pici karjával, dacos és durcás arcocskájával követelte, hogy forró piros ajkához forrasszam ajkamat. Majd teste minden legendás szépsége élt és beszélt, térdeinek gödröcskéiből táncos gyermekeleányok léptek ki, és ördöngös balettet jártak körbe-körbe.

És az orchideák illata és Hellen Ibelon képe...

Teste mint egy vágyakozás, úgy jött hozzám. Nem érinthettem egyetlen páryi pontocskát testén, hogy a vágy egész hadserege, fegyveres előőrsei egy nagy mohóságnak ne vágódjanak belém. Ütést éreztem és nagy fájdalmakat, de ujjaim egy hárfa aranyhúrjain játszottak, és a fájdalmak nagy, dicsőséges csaták megvívói voltak – csatáké, hol intimus meggyónások nagy megbocsátásokat nyernek, és a hős jótévője a legyőzötteknek. A test harmóniája a lélek összerezgését követelte.

Hyllinek egész álmvilágot meséltem egy különös ország búbajos kertcskéiről, a filigrán kastélyokról, régi pergamenlapokról leolvasott meséket mondtam el, hogy tágabbra nyissa szürkéssárga szemét és karjaival félénken fogjon körül.

Néhány percig mozdulatlanul nézett, hosszasan ívelt ajka sajátságosan rándult néha-néha.

– Hagyja abba meséit, Dido! Hiszen tudom, hogy a másik világba szerelmes, és nem nekem szól ez a mámor. Ön azt gondolja, hogy pozitív érzéseket bír rezdíteni ilyen különös módon. Ön lehet érdekes egyéniség, lehet genie, egy pár kellemes órát is szerez nekem, de én egészen mást várok öntől.

– Nézze, Hylli, ezeket az orchideákat! Milyen költészet van ezeknek egész megjelenésükben, hogy simulnak egymáshoz! Egész tömegükben olyan hatást gyakorolnak rám, mint egy örökös, néma vágyakozás.

– Paradox akar ez lenni? – kérdezte Hylli. – Egyike azoknak az érthetetlen és hazugon szép szófűzéseknek, melyeket mindég kedvesen használ, de melyekkel nem tud magához láncolni egyetlen nőt sem, hiszen jól tudja, hogy egy túlon túl lehangoló érzéssel több van bennünk akkor, ha mindent köznapinak látunk, ami körülöttünk van, és csak saját énünk által vetünk némi színes fátyolt környezetünkre. Több életszeretetet várok öntől!

– Félek, igaza van, kedvesem. Valamikor volt is bennem valami vonzódás az élet iránt, de ma nem is tudom, mi az. Egészen elfeledkeztem az élet tényeiről, sőt minden dolgot az én különös világom hazug világításában látok.

– Attól tartok, hogy ön belépusztul ezen túlzott hajszolásába mindennek, ami nem általános, hiszen nincsen próbaköve. Egyetlen példa sincs ön előtt. Nem fél, hogy egy labirintusba jut, honnan nem térhet soha többé vissza?

– Hiszen az út csak szenzációkhoz visz, egyik váratlan eset hajszolja a másikat, a vég maga is egy váratlan eset.

– Oh, Dido, Dido, ön beteges érzéseket hajszol, melyek bűnökbe kergetik, én jól érzem. Én féltém önt!

Halott Szerelem

Didóval szemben egy csodálatos leány ül...

Lassan minden a borús alkonyatba vész, elhaló színek, fakó árnyak egymásba fonódnak. Minden elhomályosul, elvész maga a tér is, csak fogalommá válik az élet (s mi pezsgett, meg nem unva az örökké csapongó, léha szerelmet, most az is hallgat, az is nyugszik).

Várj! Ibelon, nyújtsd kezed, ne húzd vissza, jer közelebb, hiszen nem látlak, csak sejtelek. A sejtés nem elég, én ismerni akarlak egészen! Ismerni akarlak egészen, Ibelon!

Nem felel, csak húz-von magával, ismeretlen érzelmeken, ismeretlen téren keresztül. Nem néz szemembe, csak haját bontja ki, melynek illata kábít, szálai körülfogják nyakam, és én vele megyek, ismeretlen érzelmeken, ismeretlen téren keresztül... hosszan elnéztem vonásainak rafinált titokzatosságát, hosszúságos vonalát korallszínű ajakának, azt a furcsa parányi kis lovat hószínű nyakán, mit a kék erecskék rajzoltak oda. Bőrének ezüstje elkápráztatott teljesen. Testéből valami ismeretlen erő sugárzott felém, mely elkábította idegeimet. Lassan-lassan olyan bódító, narcoticus álomszerű hatás vonult át rajtam, mely a csodálatos álmoképek egész raját zúdította rám.

Félig ébren derengő álmot láttam:

A karnaki óriási templom egyik oszlopa alatt feküdtem, elterülve, arccal a kőkockákkal gazdagon kirakott talajra borulva. Fogaimmal egy nagy smaragdot akartam kiharapni, mely a kockák közé volt ékelve.

Küzdelmem sikertelen volt, sőt rajtakaptak, és fényes-fekete szolgák alacsony, nyirkos börtönbe vetettek, hol én egy hatalmas, kétlábú szarvast karcoltam a falra. Ennek a szarvasnak jobb lábából egy cédrusfa nőtt, belőle fehér-tölcséres virágok röpködtek ki, és mind elem hullottak és elhervadtak, csak egy maradt meg épen, s én ezt az egyet keblemen melengtettem sokáig, sokáig...

S te, Ibelon, mezítelen lábakkal táncot jártál körülöttem! Én leborultam lábaid elé, s te rátapostál nyakamra és mellemre, s szívemet vitted. Igen, szívemet, melyet láncra fűzve, két gyönyörűséges mellel közé helyezve gyönyörködtél vérem csöpögésében, amint hosszú sávokban húzódtak le a reszkető csöppök ágyékodon át lábaidon és tested hosszában egészen a kisujjad körméig...

Megrázkódtam és fölébredtem. Ott ült a szép Démon a kereveten, a lámpa halvány fényt vetett, csak teste vált ki a szoba félhomályba burkolt ködéből.

